

BEISMERÉS

Hogy ismét a nővérek fehér köpenye
takar (álmomban), és pengenek
fölötted a műszerek, és hagynom kell,

hogy működtessenek, bár nem akarsz
működni többé, és mintha kéz markolná
szívemet, állok elszakítva tőled,

hallgatom, hogy remekül viselkedtél,
vagyis: kezükre adtad magadat, és nézem
közben az otthonról hozott terítőt mereven,

és rózsaszín mintái trágárnak tetszenek –
mindez csak arra szolgál, hogy beismerjem:
jobb, hogy nem élsz! éljen a halál!

Oravecz Imre

SZAJLA

Verstanulmányok egy regényhez

Szemtől szembe

Anyámra ütöttem,
jobban hasonlítok rá, mint valaha,
és mindinkább őt látom,
ha a tükörbe nézek,
az ő elroncsolt, szomorú, öregkori arcát,
ugyanazok a barázdák, a ráncok a homlokomon,
ugyanolyan a horpadás a pofacsontjaim alatt,
ugyanaz a növekvő, sötét árnyék a szemem körül,
ugyanaz a tört fény a tekintetemben,

és mintha belül is ugyanaz az átalakulás menne végbe,
mintha ugyanolyan sebességgel szöknék magamból,
mintha fokozatosan eltorzulnék,
egyre jobban hatalmukba kerítenek, leigáznak a mindennapi gondok,

nincsen áttekintésem,
 beleveszek a részletekbe,
 rossz szokásokat veszek fel,
 szabad folyást engedek a keserűségnek,
 mind mogorvább, türelmetlenebb, sértődöttebb leszek,
 és olyan előnytelenül megváltozom,
 hogy még az is menekül tőlem,
 ki szeret,

ettől elborzadok,
 ebben nem akarom követni őt,
 de jó volna,
 ha úgy halnék meg, mint ő,
 ha ugyanúgy besegítene egy gyilkos kór,
 és nem hagyná felfogni, mi bajom,
 és kíméletesen, álmomban végezne velem,
 és olyan könnyen, szinte észrevétlen siklanék át a létből a nemlébbe,
 hogy se félelmet, se fájdalmat nem éreznék.

Gábor Miklós

TOLLAL

A temetés

Olvasom ezt is: erős és hideg szél volt ma, taxink gumija nyomán szétfröcsköltek a vizes aszfalra hullt levelek, és erre, a levelek vastag rétegeire, bennük az autógumi surranó hangjára, a levlégréteg sáros puhaságára az aszfalton, erre nagyon emlékszem ma is, amikor olvasom. Majd a temetőben: a sírhoz kanyargó menettel szembe, ellentétes irányban hatalmas felhők száguldottak az égen, felvonultak ők is, és gyász meg remény szimbolikus árnyékát és csillogását váltogatták a zászlócsattogásos, didergő világon. Egy tiszta hangú megafon irányította a temető keskeny útjait kígyóvonalban követő, hangtalan tömeget. Szokatlan volt ez a tökéletes hangosítás, mintha társadalmunk egy magasabb régiójába engedtek volna be minket, ahol a tárgyak *működnek*, úgy bámészkodtunk itt a temetőben, mint gazdagék parkjában, látogatóban.

A ravatal körüli téren: Békés Bandi, lesoványodott, jegyeztem fel, Major sápadt, fején nagy szélű fekete kalap, mint Kassák Lajos a fényképeken (Saskia most veszi észre azt a szőrpamacsot az orrán); Beck Jutka fenn állt a lépcsőn. Major lesietett hozzánk, az asszony tekintete rám tévedt, de valahogy eszembe se jutott köszönni, csak később kaptam észbe: hisz nem köszöntem neki! de akkor már valóban késő volt, már nem tehettem; különben is, minek? Valamikor ő tervezte nekem a Bolond remek kosz-